

Arrest

nr. 266 547 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 24 oktober 2019 en heeft op 28 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Haar minderjarige zoon is geboren op (...) 2008.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 oktober 2020. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 29 oktober 2020.

1.3. Op 30 november 2020 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat

verzoeksters verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond was. Deze beslissing werd op 2 december 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Albanese nationaliteit te hebben en bent geboren op (...) 1971 te Shllak in de provincie Shkoder. U woonde vanaf 2002 tot aan uw vertrek uit Albanië in 2016 in het dorp Oblik. U hebt tot het vierde jaar lager onderwijs genoten en was arbeidster in een schoenenfabriek. In mei 2002 bent u getrouwd met Z.(...) M.(...) (°(...) 1962) en samen hebt u een zoon Z.(...) Ma.(...) (°(...) 2008). Op 11 augustus 2016 vermoorde uw man in een dronken bui de elektricien Z.(...) V.(...) tijdens een discussie over de aansluiting. Hij werd hiervoor door de rechtbank van Tirana veroordeeld tot 16 jaar gevangenisstraf en is momenteel opgesloten in de gevangenis van Shkoder. Naar aanleiding van deze moord wil de familie van Z.(...) V.(...) wraak nemen op u, uw zoon en de broers van uw man. Op de dag van de moord werd u bedreigd door de zoon van Z.(...) V.(...), drie dagen naar de moord kwam een familielid van de familie Zamir rond uw huis rijden en drie dagen na de begrafenis reed een auto snel langs u en uw zoon heen toen jullie de straat overstaken. Met behulp van de 'shoqata misionaret e paqes dhe pajtimeve te Shqiperise' onder leiding van N.(...) S.(...) werd er enkele dagen na de moord door P.(...) N.(...), een neef van uw man, een verzoeningspoging ondernomen die werd afgewezen door de familie van Z.(...) V.(...). Met behulp van een priester hebt u Albanië legaal verlaten op 18 augustus 2016 en bent met uw zoon naar Italië gereisd. In Italië hebt u bij enkele nonnen verbleven waarna u naar Frankrijk gegaan bent. In Frankrijk hebt u een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend hetgeen u geweigerd werd. Nadat u in oktober 2018, terwijl u verbleef in Bordeaux, vernam dat de zoon van Z.(...) V.(...) naar Bordeaux gekomen was, bent u onmiddellijk met uw zoon naar Italië teruggekeerd waar u hebt verbleven tot oktober 2019. Dan bent u naar België gereisd waar u bent toegekomen op 24 oktober 2019 en hebt u op 28 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming ingediend, uw huidig verzoek. Bij terugkeer naar Albanië vreest u vooral dat uw zoon zal vermoord worden. U bent in het bezit van uw origineel en geldig Albanees paspoort alsook dat van uw zoon. Tevens bent u in het bezit van uw originele doch vervallen Albanese identiteitskaart. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een origineel attest van het verzoeningscomité alsook de kopie van een Franse vertaling, een krantenartikel uit het dagblad Panorama betreffende de moord, twee attesten van de psycholoog in België, enkele certificaten inzake uw gezinssituatie, een geboortakte van uw zoon en Franse documenten inzake uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Er dient opgemerkt dat u bij de dienst Vreemdelingenzaken bij de vragenlijst 'Bijzondere procedurele noden' d.d. 12/11/2019 geen elementen of omstandigheden hebt aangehaald die het vertellen van uw relaas zouden kunnen bemoeilijken. U legt evenwel psychologische attesten d.d. 4 december 2019 en 25 oktober 2020 voor en deelt tijdens het onderhoud mee niet goed data te kunnen onthouden vanwege stress (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 29 oktober 2020, p.8 en 9). Bij de beoordeling van uw globale dossier werd rekening gehouden met deze kwetsbaarheid, namelijk het feit dat u omwille van stressfactoren mogelijk niet in staat bent bepaalde data mee te delen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bij Koninklijk Besluit van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is. Allereerst dient opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) niet in twijfel trekt dat uw man Z.(...) M.(...) de genaamde Z.(...) V.(...) heeft vermoord op 11 augustus 2016. Er moet echter een ernstig voorbehoud worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven waarbij u vreest, voor uzelf en uw zoon, bij terugkeer naar Albanië te worden vermoord door de

familieleden van Z.(...) V.(...) en dit uit bloedwraak volgens de wetten van de Kanun (CGVS, p.14). Daarenboven hebt u niet aangetoond dat u alle mogelijkheden tot bescherming in Albanië hebt uitgeput hetgeen wordt verwacht alvorens men u internationale bescherming kan verlenen. Vooreerst moet er vastgesteld worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Zo wordt vastgesteld dat u, nadat u in augustus 2016 Albanië had verlaten, twee maand in Italië heeft verbleven alvorens naar Frankrijk te gaan. In Italië heeft u nagelaten een verzoek om internationale bescherming in te dienen, omdat er al veel Albanezen woonden (CGVS, p. 9). Het mag dan ook verwondering heten dat u, nadat uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk negatief beoordeeld was, opnieuw naar Italië bent gereisd om er te relaxen (CGVS, p. 10). U zou er een jaar verbleven hebben maar er opnieuw geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend omdat u er zich niet veilig voelde (CGVS, p. 10). Deze redenen waarom u geen verzoek in een Europees land hebt ingediend, maar er toch lange tijd zou verblijven en zelfs vrijwillig naar terugkeerde, zijn vanzelfsprekend niet ernstig. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw vrees op vervolging ten zeerste. Vervolgens springt uw gebrekkige kennis over de tegenpartij in het oog. Indien uw gezin daadwerkelijk in een bloedwraak verwickeld zit met de familie van het slachtoffer van uw echtgenoot, mag worden verwacht dat u een uitgebreide kennis zou hebben over de tegenpartij, te meer alle risico's voor u en uw zoon perfect te kunnen inschatten. U weet echter niet wie er allemaal deel uitmaakt van de familie van V.(...) Z.(...) (CGVS, p.7). U denkt dat het slachtoffer Z.(...) V.(...) één zoon en een dochter had en weet dat hij geen broers had (CGVS, p.15). U vreest uitvoering van de wraak door de zoon (CGVS, p. 16) maar kent diens voornaam zelfs niet (CGVS, p.16). Of er nog anderen zijn die de wraak zouden uitvoeren weet u evenmin (CGVS, p.16). Dat u niet over de naam van de zoon van V.(...) Z.(...) beschikt is allesbehalve aannemelijk aangezien u wel degelijk de verscheidene mogelijkheden had om deze te vernemen (CGVS, p. 18-19). Voor wat betreft de broers van uw man die eveneens geïdende zouden worden (CGVS, p. 15) blijkt u niet te weten of zij problemen gekend hebben, noch of hun kinderen ook geïdende worden (CGVS p.15). De cumulatie van voorgaande argumenten betreffende uw gebrekkige kennis van degenen die u naar het leven staan en van degenen die worden geïdende, doet besluiten dat er weinig geloof kan worden gehecht aan het feit dat u daadwerkelijk naar het leven wordt gestaan door de familieleden van Z.(...) V.(...). Van iemand met dergelijke vrees die daarvoor om internationale bescherming verzoekt, kan namelijk verwacht worden dat deze zich spontaan zoveel mogelijk informeert over essentiële elementen van zijn vrees. Er mag dus van u verwacht worden dat u op zijn minst weet wie er u allemaal naar het leven staat, wat zijn of hun namen zijn en hoe het uw schoonbroers, die eveneens geïdende worden, tot nu toe is vergaan. Vervolgens kan u ook geen begin van informatie geven over de verzoeningen die tussen uw familie en de familie van het slachtoffer zou hebben plaatsgevonden. Zo weet niet aan wie de verzoeningspoging gericht werd (CGVS, p.7). U haalt aan dat een neef van uw echtgenoot naar de tegenpartij gegaan is, samen met drie of vier anderen en de verzoeningscommissie (CGVS, p.7). Wie die drie of vier anderen dan wel mogen zijn, weet u echter niet te melden (CGVS, p.7). Evenmin weet u tot wie met zich heeft gericht van de tegenpartij noch wie van de verzoeningscommissie aanwezig was (CGVS, p.7). Gevraagd of u zich ernaar heeft geïnformeerd, antwoordt u van niet, wat de geloofwaardigheid van uw vervolgingsmotieven sterk ondermijnt. Evenmin informeerde u zich naar wie van de tegenpartij men zich gericht had (CGVS, p.7). Verwacht mag worden dat u de feiten waarvoor u uw thuisland bent ontvlucht van nabij opvolgt. Dat u dan ook geen informatie kan geven over de verzoeningspogingen en u daar ook geen interesse in toont aangezien u het zelf niet heeft gevraagd, relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Van een verzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst. Vervolgens stoken ook uw verklaringen niet met het door u neergelegde verzoeningsattest, daterend van 5 oktober 2016 en ondertekend door N.(...) S.(...). U beweert namelijk dat u denkt het attest gekregen heeft toen u Albanië verliet, tussen 15 en 16 augustus van een priester (CGVS, p.6, 8). Twee dagen later, op 18 augustus 2016, zou u dan vertrokken zijn uit Albanië (verklaring DVZ d.d. 12/11/2019, vraag 37). Frappant is dan ook vast te stellen dat het document gedateerd is op 5 oktober 2016. Hiermee geconfronteerd herhaalt u slechts dat u weet dat u het in augustus hebt gekregen en verder niet meer naar de datum hebt gekeken (CGVS, p.8). Ten eerste is het louter herhalen van uw verklaring onvoldoende daar ze de tegenstrijdigheid niet verklaart. Bovendien blijkt ook dat het document op 7

oktober 2016 ten kantore van notaris L.(...) H.(...) werd vertaald naar het Frans. Overeenkomstig open internetbronnen, meer bepaald de Yellowpagesalbania.com, is notaris H.(...) gevestigd te Shkoder in Albanië. Ook dient nog opgemerkt te worden dat het document – zo blijkt uit de Franse vertaling – inhoudelijk weergeeft dat een terugkeer van uw zoon naar Albanië problematisch zou zijn, terwijl u beweert Albanië reeds verlaten te hebben op 18 augustus 2016 (CGVS, p.9) dus nadat u het attest naar eigen zeggen van de priester hebt gekregen. De vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met de documenten die u neerlegt ter staving van uw asielmotieven, ondermijnt ten stelligste de algemene geloofwaardigheid van deze asielmotieven. Daarbovenop maakt deze vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van dit document. Het betreft hier geen moeilijkheid met betrekking tot uw vermogen om specifieke data mee te delen, maar gaat daarentegen wel degelijk om het moment wanneer u in het bezit gekomen bent van het document. Er kan dus worden verwacht dat u hierover coherente verklaringen aflegt overeenkomstig de inhoud van het document, hetgeen dus niet het geval is. Daarnaast blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, dat dergelijke documenten in Albanië gemakkelijk op een niet-reguliere wijze kunnen worden bekomen waarbij N.(...) S.(...) en zijn organisatie zelfs expliciet worden vermeld als voorbeeld. Op basis van de tegenstrijdigheden en de beschikbare informatie kan bijgevolg geen enkele waarde aan het document worden gehecht. Voorts slaagt u er evenmin in aannemelijk te maken dat er een moordaanslag op uw zoon werd gepleegd, drie dagen na de begrafenis van het slachtoffer van uw man (CGVS, p. 16). U haalt aan dat er een witte bestelwagen naast u en uw schoonzussen reed toen jullie uw zoon naar uw schoonbroer brachten. Toen de bestelwagen voorbij was gereden, maakte hij plots rechtsomkeer. U bracht uw zoon terug naar binnen en nadat een van de schoonzussen bewusteloos was gevallen, is de wagen weggereden. U weet echter niet wie in de bestelwagen zat noch hoeveel mensen er in de bestelwagen zaten (CGVS, p. 17). U geeft enkel aan dat het een moordaanslag was omdat de wagens normaal aan uw appartement zeer traag rijden en deze snel en zich ook omdraaide (CGVS, p. 17). Deze wel zeer summiere kennis overtuigt niet om geloofwaardig te maken dat er een moordaanslag op uw zoon gepland stond. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u geen klacht hebt ingediend bij de Albanese autoriteiten naar aanleiding van deze mislukte aanslag (CGVS, p. 17). Uw reden, dat u geen tijd meer had om naar de politie te gaan omdat u zo snel mogelijk het land uit wilde gaan, kan uw nalaten niet vergoelijken. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Tot slot zijn ook uw verklaringen als zou de zoon van Z.(...) V.(...) u hebben gezocht in Frankrijk weinig aannemelijk. U hebt in Frankrijk namelijk een verzoek om internationale bescherming ingediend hetgeen u geweigerd werd en waartegen u niet in beroep bent gegaan (CGVS, p.18). Wanneer u - na deze weigeringsbeslissing (CGVS, p.19) - met behulp van een tolk uw probleem bespreekt met een advocaat, verneemt u van deze tolk dat de zoon van Z.(...) V.(...) in Frankrijk is (CGVS, p.18). Dit wordt u bevestigd doordat u hem ook zelf zag tijdens de postbedeling in het opvangcentrum (CGVS, p.18). Hoewel u weliswaar beweert dat de man naar Frankrijk is gekomen om u te vermoorden (CGVS, p.18) weet u niet hoe hij u op het spoor gekomen is (CGVS, p.19), heeft hij u niet rechtstreeks benaderd (CGVS, p.19), hebt u zijn aanwezigheid niet aangegeven bij de Franse politie (CGVS, p.19) en hebt u bovendien nagelaten om uw advocaat in kennis te stellen. U bent enkel, twee à drie dagen nadat u hem hebt gezien, naar uw advocaat gegaan, hebt uw dossier genomen en bent zonder verdere uitleg vertrokken (CGVS, p.19). Dat u nalaat dergelijke essentiële bijkomende informatie te melden aan uw advocaat en aan de Franse asielinstantie is een houding die niet te begrijpen is van een persoon die verzoekt om internationale bescherming. Dat u ter verklaring van uw gedrag stelt dat u in Frankrijk geen papieren meer wilde krijgen aangezien de zoon ook in Frankrijk was (CGVS, p.19) is een argument dat overigens haaks staat op het feit dat u in Frankrijk initieel internationale bescherming zocht die u in Albanië niet zou kunnen krijgen. Dat u bovendien nalaat de Franse politie in kennis te stellen van het feit dat de man die u naar het leven staat in hetzelfde opvangcentrum als u verblijft en u desondanks pas enkele dagen later vertrekt, doet besluiten dat het zelfs weinig waarschijnlijk is dat de man daadwerkelijk in Frankrijk was en ondermijnt de door u geopperde vervolgingsvrees eens te meer. Bovenstaande vaststellingen leiden er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde vervolgingsvrees omwille van de moord op Z.(...) V.(...) door uw echtgenoot. Hoe dan ook dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen met de familie V.(...) geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. In dit verband verklaarde u weliswaar dat de tegenpartij net gezegd had wraak te willen nemen in bijzijn van agenten waarna een van de agenten zei dat hij huiswaarts diende te gaan en dat u uw zoon moest nemen en zo snel mogelijk weg moest gaan (CGVS, p. 14). Uit deze verklaring kan echter geenszins blijken dat u in Albanië onvoldoende beschermingsmogelijkheden zou

hebben. U werd nadien zelfs twee dagen bij u thuis beschermd (CGVS, p. 14). Dat de agenten nadien niet meer bij uw huis zouden hebben gestaan, wil op zich niet zeggen dat afdoende bescherming niet voorhanden zou zijn. Afdoende politiebescherming houdt immers niet in dat u 24 uur op 24 uur een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die u belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd. U hebt echter nagelaten een klacht in te dienen nadat u werd bedreigd met de dood en zoals eerder aangehaald na de moordpoging op uw zoon (CGVS, p. 14, 17). Gevraagd waarom u geen klacht ingediend hebt, stelt u dat het niet ging over klacht indienen maar over uw zoon beschermen en dat de agenten wisten over de bedreigingen (CGVS, p.17). Deze verklaring kan uw nalaten om een klacht in te dienen natuurlijk geenszins verantwoorden in het licht van de beschikbare informatie. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers precies bescherming te krijgen tegen uw belagers en deze van uw zoon. Dat de agenten de bedreiging zelf zouden hebben gehoord, stelt u niet vrij om ook officieel een klacht in te dienen tegen de zoon van Z.(...) V.(...). U heeft echter geen poging ondernomen om elders naar aanleiding van dit incident een klacht in te dienen (CGVS, p. 16). U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de Albanese politie ten aanzien van u onwillig of onkundig zou zijn om bij een eventuele klacht op te treden. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u naar aanleiding van de vermeende bloedwraakdreiging geen klacht zou kunnen indienen. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt nochtans, ondanks uw bewering van niet (CGVS, p. 16), dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de

betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. U hebt zich echter niet verder geïnformeerd naar uw mogelijkheden in Albanië (CGVS, p. 16) en hebt u niet aan een advocaat meegedeeld dat u bedreigd werd (CGVS, p.16). Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was. Betreffende uw verwijzing naar de moord op een in Nederland afgewezen Albanese verzoeker om internationale bescherming die naar Albanië was teruggekeerd, kan er worden vastgesteld dat deze informatie de inhoud van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet kan weerleggen en niet kan besluiten tot de afwezigheid van doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten in Albanië. Hoewel de staat verplicht is doeltreffende bescherming aan zijn burgers te bieden, is deze verplichting niet absoluut en kan dit niet worden begrepen als een resultaatsverbintenis (RvV nr. 190.522 van 8 augustus 2017). Zo houdt het begrip doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet in dat er op het grondgebied van het land geen machtsmisbruik mag worden vastgesteld maar moet dit worden begrepen als de verplichting voor deze staat om alles in het werk te stellen om deze feiten te voorkomen of te vervolgen en te bestraffen (CCE, arresten nr. 76466 van 5 maart 2012 en nr. 91669 van 19 november 2012). Met andere woorden, het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen, betekent echter niet dat deze bescherming in het algemeen en in uw geval in het bijzonder niet doeltreffend is. Aangezien Albanië een beschermingssysteem heeft ingevoerd en het niet blijkt dat u er geen toegang toe kunt hebben, dient u te bewijzen dat u persoonlijk niet in staat was u te beroepen op doeltreffende bescherming vanwege uw autoriteiten. In casu is dit echter niet het geval, zoals hierboven werd aangestipt. Verder wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U werd meermaals gevraagd of u op bescherming van de autoriteiten kon rekenen in geval van terugkeer naar Albanië. U antwoordde echter telkens naast kwestie dat u in geen geval zal terugkeren (CGVS, p.19). U brengt dus geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn en u bij terugkeer bijgevolg geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de Albanese autoriteiten. Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft de psychologische attesten die u voorlegt, dient opgemerkt dat deze an sich geen invloed hebben op bovenstaande argumentatie en vaststellingen. Psychische-medische problemen op zich vallen namelijk niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het is overigens verwonderlijk dat u pas in België psychologische hulp

zocht (CGVS, p. 8) terwijl uit uw verklaringen blijkt dat de symptomen reeds aanwezig waren in Frankrijk en Italië (CGVS, p.10). Hoe dan ook, waar in de attesten door de psychologen de symptomen worden gelinkt aan de gebeurtenissen in Albanië dient te worden opgemerkt dat medische attesten de verklaarde problemen in het land van herkomst niet noodzakelijk staven. Een arts/ psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze medische-psychologische problemen werden opgelopen aangezien hij/zij zich hiervoor in casu slechts kan baseren op de verklaringen van verzoekers. Het Commissariaat-generaal trekt dan ook niet in twijfel dat u en uw zoon lijden aan de in de attesten vermeldde psychische aandoeningen en hield bij de beoordeling rekening met uw kwetsbaarheid die hieruit voortvloeit. Desalniettemin kunnen de attesten niet in rekening gebracht worden bij de bepaling of u in geval van terugkeer naar Albanië een gegronde vrees voor vervolging hebt dan wel een ernstig risico op ernstige schade loopt naar aanleiding van de aangehaalde bloedwraak vanwege bovenvermelde argumenten alsook omdat u bij een terugkeer naar Albanië in principe uw behandeling kan verderzetten. Er zijn namelijk voldoende psychologen, psychotherapeuten en psychiaters werkzaam in uw land en er zijn geen redenen om aan te nemen dat u, op basis van de criteria vervat in de vluchtelingenconventie, geen toegang zou kunnen hebben tot deze zorg. De overige door u voorgelegde documenten wijzingen voorgaande vaststellingen niet. Uw paspoort, identiteitskaart, de identiteitsdocumenten van uw zoon en de documenten met betrekking tot de gezinssamenstelling bevestigen dat jullie identiteit, nationaliteit en band met M.(...) Z.(...) hetgeen door het Commissariaat-generaal niet wordt betwist. De kantenartikelen die u voorlegt staven uw relaas in zoverre dat uw man M.(...) Z.(...) betrokken was bij de moord op Z.(...) V.(...) hetgeen evenmin wordt betwist. Het Franse document inzake uw verzoek om internationale bescherming bevat enkel uw identiteitsgegevens en deze van uw familieleden en wijzigen geenszins bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het "administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen", alsook van het "administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- Psychologisch attest d.d. 25 november 2020 (stuk 3);
- Psychologisch attest d.d. 4 december 2019 (stuk 4);
- De COI Focus "Albanië. Algemene situatie" van 27 juni 2018 (stuk 5);

- “Albania – Researched and compiled by the Refugee Documentation Centre of Ireland on 28 August 2015” (stuk 6);
- Het artikel “Albanie: les enfants maudits” van MarieClaire.fr van 31 december 2020 (stuk 7) ;
- Het rapport “Albanie: vendetta” van OSAR van 13 juli 2016 (stuk 8);
- Het artikel “La justice albanaise malade de la corruption” van DH van 18 juli 2016 (stuk 9) ;
- Het artikel “Corruption and political interference burden Albania’s judicial system” van Conseil de l’Europe van 16 januari 2014 (stuk 10);
- Het artikel “Albanie: la justice en quête de son honneur perdu” van la-croix.com van 6 juli 2019 (stuk 11);
- Het attest van de priester d.d. 7 januari 2020 (stuk 12);
- De beschikking van 10 juli 2017 van het parket bij de rechtbank van eerste aanleg van Shkoder in Albanië betreffende verzoeksters echtgenoot, waarin zijn veroordeling en straf vermeld wordt (stuk 13).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Het beroep betreft de beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

Albanië werd bij koninklijk besluit van 14 december 2020 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, vastgesteld als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker om internationale bescherming derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker om internationale bescherming.

2.3.4. In de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond verklaard omdat, hoewel niet in twijfel wordt getrokken dat verzoeksters echtgenoot de persoon Z. V. heeft vermoord op 11 augustus 2016, (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden vrees voor haarzelf en haar zoon om bij een terugkeer naar Albanië vermoord te worden door familieleden van Z. V. en dit uit bloedwraak volgens de wetten van de Kanun vermits (1) haar houding, waarbij zij gedurende lange tijd in Italië heeft verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, niet in overeenstemming kan worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, (2) verzoeksters gebrekkige kennis van degenen die haar naar het leven staan en van degenen die worden geviséerd (haar schoonbroers), afbreuk doet aan de geloofwaardigheid als zou zij daadwerkelijk naar het leven worden gestaan door de familieleden van Z. V., (3) verzoekster evenmin enig begin van informatie kan geven over de verzoeningen die tussen haar familie en de familie van het slachtoffer Z.

V. hebben plaatsgevonden, (4) verzoeksters verklaringen bovendien niet stroken met het door haar neergelegde verzoeningsattest *d.d.* 5 oktober 2016 ondertekend door N. S. en uit de informatie bovendien blijkt dat dergelijke documenten in Albanië gemakkelijk op een niet-reguliere wijze kunnen worden bekomen waarbij N. S. en zijn organisatie zelfs expliciet worden vermeld als voorbeeld, (5) verzoekster er evenmin in slaagt aannemelijk te maken dat er een moordaanslag op haar zoon werd gepleegd drie dagen na de begrafenis van het slachtoffer van haar man, (6) verzoeksters verklaringen als zou de zoon van Z. V. haar hebben gezocht in Frankrijk evenmin aannemelijk zijn; (ii) hoe dan ook moet worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met de familie V. geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese lokale en/of hogere autoriteiten aangezien (1) uit haar verklaring geenszins kan blijken dat zij in Albanië over onvoldoende beschermingsmogelijkheden zou beschikken, (2) blijkt dat zij heeft nagelaten om een klacht in te dienen nadat zij werd bedreigd met de dood en na de moordpoging op haar zoon en haar uitleg hiertoe niet kan overtuigen, (3) uit de beschikbare informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 Vreemdelingenwet treffen, (4) wat betreft verzoeksters verwijzing naar de moord op een in Nederland afgewezen Albanese verzoeker om internationale bescherming die naar Albanië was teruggekeerd, kan worden vastgesteld dat deze informatie de inhoud van de beschikbare landeninformatie niet weerlegt en niet kan besluiten tot de afwezigheid van doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten in Albanië, dat het een resultaatsverbintenis betreft en dat het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen niet betekent dat deze bescherming in het algemeen en in haar geval in het bijzonder niet doeltreffend is, (5) verzoekster – meermaals gevraagd of zij op de bescherming van de autoriteiten kon rekenen in geval van terugkeer naar Albanië – telkens naast de kwestie antwoordde dat zij in geen geval zal terugkeren, waarbij zij dus geen concreet element aanbrengt dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn; (iii) de psychologische attesten die verzoekster voorlegt *an sich* geen invloed hebben op de voormelde vaststellingen nu psychische-medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen, het overigens verwonderlijk is dat verzoekster pas in België psychologische hulp heeft gezocht, de medische attesten de verklaarde problemen in het land van herkomst niet noodzakelijk staven en uit niets kan blijken dat zij bij een terugkeer naar Albanië haar behandeling niet zou kunnen verderzetten en (iv) de overige documenten die verzoekster voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekster de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat aan verzoekster, in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift lijkt

voor te houden, bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend: *“Er dient opgemerkt dat u bij de dienst Vreemdelingenzaken bij de vragenlijst ‘Bijzondere procedurele noden’ d.d. 12/11/2019 geen elementen of omstandigheden hebt aangehaald die het vertellen van uw relaas zouden kunnen bemoeilijken. U legt evenwel psychologische attesten d.d. 4 december 2019 en 25 oktober 2020 voor en deelt tijdens het onderhoud mee niet goed data te kunnen onthouden vanwege stress (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 29 oktober 2020, p.8 en 9). Bij de beoordeling van uw globale dossier werd rekening gehouden met deze kwetsbaarheid, namelijk het feit dat u omwille van stressfactoren mogelijk niet in staat bent bepaalde data mee te delen.*

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster slaagt er met het betoog in het verzoekschrift niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven. Ten onrechte tracht zij, waar zij andermaal verwijst naar haar angstaanvallen, haar toestand van stress, het feit dat haar “psychische basisstructuur” ernstig is beschadigd, haar obsessief gedrag waardoor zij haar identiteit en nationaliteit wil verbergen en het feit dat haar “anxiolytische toestand” een impact heeft gehad op haar zoon die zelf ook verschillende symptomen vertoont (alopecia, ongecontroleerde hoofdbewegingen, angst om te sterven, kortademigheid), immers te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van deze problemen en klachten niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van haar verzoek om internationale bescherming haar asielrelaas op een samenhangende wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Uit de door verzoekster voorgelegde psychologische attesten d.d. 25 oktober 2020 en 4 december 2019 (administratief dossier, map ‘Documenten’ en opnieuw voorgelegd bij haar verzoekschrift, stukken 3-4) blijkt immers niet dat verzoeksters psychische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In deze attesten wordt enkel, en dit slechts op algemene wijze, verwezen naar verzoeksters voormelde klachten. Evenmin wordt in deze attesten uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoeksters psychologische problemen, over de (mogelijke) invloed op haar dagdagelijkse functioneren en over de mate waarin en de manier waarop deze van invloed zouden kunnen zijn (geweest) op het verloop van haar procedure van internationale bescherming. Meer in het bijzonder wordt nergens in deze attesten melding gemaakt van een aantasting van verzoeksters geheugen en/of haar cognitieve vermogens die het voor haar zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Aldus wordt in de neergelegde attesten niet aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster haar deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken. De Raad merkt daarnaast nog op dat in de bestreden beslissing duidelijk staat te lezen: *“Bij de beoordeling van uw globale dossier werd rekening gehouden met deze kwetsbaarheid, namelijk het feit dat u omwille van stressfactoren mogelijk niet in staat bent bepaalde data mee te delen”*. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeksters verzoek kennelijk ongegrond werd verklaard omdat er tegenstrijdigheden zijn inzake data. Het enige motief dat over een onduidelijkheid in de data handelt (het verzoeningsattest van 5 oktober 2016 dat verzoekster in augustus 2016 zou hebben ontvangen) is ruimer dan enkel een verschil in datum en vermeldt duidelijk *“Het betreft hier geen moeilijkheid met betrekking tot uw vermogen om specifieke data mee te delen”*, waaruit blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de meegedeelde psychologische toestand van verzoekster.

Verzoekster zelf laat na om inzake het voorgaande verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij beperkt er zich in het verzoekschrift toe op algemene wijze te verwijzen naar haar voormelde klachten en het hieruit voortvloeiende, volgens haar, specifieke profiel en complexe kwetsbaarheid. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op haar verklaringen, laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekster kan te dezen bezwaarlijk volstaan met haar algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar “complexe” kwetsbaarheid.

In dit verband merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat verzoekster in de vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 november 2019, geen

melding maakte van zulke noden. Op de vraag of er volgens haar bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde zij immers ontkennend (zie 'Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ d.d. 12 november 2019, vraag 1). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat de persoonlijke onderhouden van verzoekster op normale wijze plaatsvonden. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Noch verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hebben enig bezwaar geformuleerd tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Daarenboven vroeg en ontving verzoekster een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en formuleerde zij hierover geen verdere opmerkingen ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoekster wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Waar aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gepaard gaat met enige mate van stress, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, spontane, doorleefde, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De bestreden motieven hebben betrekking op essentiële elementen en betreffen gegevens die de kern uitmaken van het relaas van verzoekster. Gezien deze gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, mag redelijkerwijze worden verwacht dat deze in het geheugen van verzoekster zijn gegrift, zodat zij bij machte zou moeten zijn deze gebeurtenissen op spontane, doorleefde, oprechte, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten. De stress die verzoekster aanhaalt, vormt bijgevolg geen aannemelijke verklaring voor de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoeksters psychische problemen nog worden opgemerkt dat verzoekster geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haar hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

2.3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster, gelet op hetgeen volgt, *in casu* geen elementen bijbrengt waaruit blijkt dat er substantiële redenen voorhanden zijn waaruit blijkt dat haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd.

2.3.6.1. Het gegeven dat verzoeksters man de persoon Z. V. heeft vermoord op 11 augustus 2016 wordt ondersteund door het krantenartikel uit het dagblad Panorama dat zij heeft voorgelegd (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 6), en ook door de aan het verzoekschrift gevoegde beschikking van het tribunaal in Albanië (verzoekschrift, stuk 13).

Hoewel aldus niet wordt betwist dat verzoeksters echtgenoot (Z. M.) de voormelde man Z. V. heeft vermoord, kan hieruit – in tegenstelling tot hetgeen uitvoerig in het verzoekschrift wordt betoogd – niet zonder meer worden afgeleid dat verzoekster en haar zoon bij een eventuele terugkeer naar Albanië

zullen worden vermoord door familieleden van Z. V. en dit uit bloedwraak volgens de wetten van de Kanun (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14). Verzoekster beargumenteert in dit verband dat in Albanië de vendetta nog steeds wordt toegepast, ze geen toereikende en effectieve bescherming zou krijgen van de Albanese overheden, ook kinderen vervat zitten in de realiteit van bloedwraak en citeert uit de aan het verzoekschrift gevoegde COI Focus “Albanië. Algemene situatie” van 27 juni 2018 (stuk 5), “Albania – Researched and compiled by the Refugee Documentation Centre of Ireland on 28 August 2015” (stuk 6), het artikel “Albanie: les enfants maudits” van MarieClaire.fr van 31 december 2020 (stuk 7) en het rapport “Albanie: vendetta” van OSAR van 13 juli 2016 (stuk 8). De Raad merkt op dat de door verzoekster bijgebrachte informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd of zij geen of ontoereikend beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of de bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op hetgeen volgt, in gebreke.

2.3.6.2. Vooreerst ondermijnt verzoeksters gebrekkige kennis over de tegenpartij die verwickeld zou zijn in de bloedwraak de door haar voorgehouden vrees. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

“(…) Indien uw gezin daadwerkelijk in een bloedwraak verwickeld zit met de familie van het slachtoffer van uw echtgenoot, mag worden verwacht dat u een uitgebreide kennis zou hebben over de tegenpartij, te meer alle risico’s voor u en uw zoon perfect te kunnen inschatten. U weet echter niet wie er allemaal deel uitmaakt van de familie van V.(…) Z.(…) (CGVS, p.7). U denkt dat het slachtoffer Z.(…) V.(…) één zoon en een dochter had en weet dat hij geen broers had (CGVS, p.15). U vreest uitvoering van de wraak door de zoon (CGVS, p. 16) maar kent diens voornaam zelfs niet (CGVS, p.16). Of er nog anderen zijn die de wraak zouden uitvoeren weet u evenmin (CGVS, p.16). Dat u niet over de naam van de zoon van V.(…) Z.(…) beschikt is allesbehalve aannemelijk aangezien u wel degelijk de verscheidene mogelijkheden had om deze te vernemen (CGVS, p. 18-19). Voor wat betreft de broers van uw man die eveneens gevisieerd zouden worden (CGVS, p. 15) blijkt u niet te weten of zij problemen gekend hebben, noch of hun kinderen ook gevisieerd worden (CGVS p.15). De cumulatie van voorgaande argumenten betreffende uw gebrekkige kennis van degenen die u naar het leven staan en van degenen die worden gevisieerd, doet besluiten dat er weinig geloof kan worden gehecht aan het feit dat u daadwerkelijk naar het leven wordt gestaan door de familieleden van Z.(…) V.(…). Van iemand met dergelijke vrees die daarvoor om internationale bescherming verzoekt, kan namelijk verwacht worden dat deze zich spontaan zoveel mogelijk informeert over essentiële elementen van zijn vrees. Er mag dus van u verwacht worden dat u op zijn minst weet wie er u allemaal naar het leven staat, wat zijn of hun namen zijn en hoe het uw schoonbroers, die eveneens gevisieerd worden, tot nu toe is vergaan.”

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat het niet noodzakelijk is om veel te weten om te beseffen dat er inderdaad een risico aanwezig was. Zij hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien enkele fundamentele elementen uit het oog verliest, meer bepaald dat zij V. Z. niet kende voor zijn moord door haar man, zij onmiddellijk na het incident zoveel mogelijk verborgen bleef uit angst voor de bloedwraak, het “met wie” verzoekster te maken had en “van wie” het gevaar kon komen niets zou hebben veranderd aan het feit dat het gevaar aanwezig was en op elk ogenblik en vanaf elk ogenblik kon toeslaan, zij minder dan een week in Albanië bleef na de moord op Z. V. waardoor zij niet veel tijd had om daar achter te komen en zij in een noodsituatie verkeerde die gedreven werd door een verlangen om te ontsnappen en om veilig te zijn. Verzoekster vervolgt dat zij wel degelijk informatie heeft kunnen geven, namelijk dat de familie van Z. V. in het dorp Oblik woonde, dat hij één zoon en één dochter had en geen broers had.

De Raad merkt op dat verzoekster met de argumentatie in het verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig, zelfs lacuneus bevonden, verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster er dan ook niet in slaagt hoger voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeksters lacuneuze kennis over de tegenpartij van de voorgehouden bloedwraak en haar desinteresse om hieromtrent informatie over te vergaren, doet naar het oordeel van de Raad dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog beargumenteert dat aangezien de broers van haar echtgenoot ook plannen hadden om het land te verlaten – hetgeen zij effectief deden in oktober 2016 – zij wist dat haar zoon het dichtstbijzijnde “slachtoffer” zou zijn volgens de wet Kanun, dient te worden opgemerkt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat zij de voorwaarden en de regels van de Kanun in verband met wanneer iemand wraak wil nemen niet kent en zich daarover ook niet heeft geïnformeerd omdat haar dat niet interesseert (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14). Ook wanneer haar gevraagd wordt of er “in de brief” staat of ook mannelijke kinderen worden gevisieerd, moet verzoekster het antwoord schuldig blijven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15). Bijgevolg kan, behoudens verzoeksters ongeloofwaardige verklaringen omtrent de vermeende bloedwraak en voorgehouden poging tot moord op haar zoon, uit niets worden afgeleid dat haar zoon inderdaad het “dichtstbijzijnde slachtoffer” zou zijn zoals zij lijkt te beweren in het verzoekschrift. Hoe dan ook moet worden benadrukt dat het niet aannemelijk is dat, zo verzoeksters zoon daadwerkelijk mee verwickeld zou zijn in de bloedwraak, zij zich niet terdege zou informeren over deze problematiek, alsook over de evolutie van de problemen van haar schoonbroers (en desgevallend hun kinderen) teneinde haar eigen situatie correct te kunnen inschatten en de gepaste voorzorgs- en veiligheidsmaatregelen te nemen.

Verzoekster slaagt er met de argumentatie in het verzoekschrift dan ook geenszins in om haar gebrekkige kennis omtrent de tegenpartij van de voorgehouden bloedwraak toe te dekken.

2.3.6.3. Verder considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat verzoekster evenmin overtuigende, doorleefde en diepgaande informatie weet te geven over de verzoeningspoging die zou hebben plaatsgevonden tussen haar familie en de familie van het slachtoffer. Zo weet verzoekster niet wie de drie of vier andere personen waren van haar familie die samen met de neef van haar echtgenoot aanwezig zouden zijn geweest bij de verzoeningspoging (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Evenmin kan zij benoemen tot wie van de familie van het slachtoffer de verzoeningspoging gericht was of wie er van de verzoeningscommissie aanwezig was (*ibid.*). Daarnaast relateert ook verzoeksters gebrek aan initiatief om hieromtrent informatie te vergaren de door haar aangevoerde vrees voor vervolging. Gevraagd of zij zich omtrent de aanwezigen van de verzoeningscommissie en de leden van de familie van het slachtoffer heeft geïnformeerd, antwoordt zij immers van niet (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter worden verwacht dat deze er alles aan zou doen om informatie over zijn persoonlijke problemen te verkrijgen aangezien dit van primordiaal belang is om de geschetste vrees in te schatten.

Waar verzoekster in het verzoekschrift benadrukt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het oog verliest dat zij noch de broers van haar man, zelf werden uitgenodigd voor de bemiddelingspoging, zij haar inspanningen en energie richtte op het ontvluchten van het land nadat de bemiddelingspoging was mislukt in plaats van de details ervan te achterhalen en zij wel wist dat de familie van het slachtoffer twee personen naar de verzoeningscommissie heeft gestuurd, beperkt zij zich opnieuw tot het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen allerm minst als een dienstig verweer kan worden beschouwd en waarmee zij dan ook niet vermag de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeksters verklaringen aangaande de verzoeningspoging op zich niet kunnen overtuigen, dringen volgende vaststellingen zich op met betrekking tot het door verzoekster voorgelegde verzoeningsattest d.d. 5 oktober 2016 (administratief dossier, map ‘Documenten’). Hoewel verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat de verzoeningspoging 3 of 4 dagen na de gebeurtenissen moet plaatsvinden, dat de gebeurtenis plaatsvond op 11 augustus 2016 en de mensen van de verzoeningscommissie de 15^e of de 16^e zijn geweest (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6-7 en 12), blijkt uit vertaling van het document dat het attest werd opgesteld op 5 oktober 2016 en vervolgens notarieel werd vertaald op 7 oktober 2016. Er dient aldus te worden vastgesteld dat het attest slechts geruime tijd na de vermeende verzoeningspoging werd opgesteld zonder dat hiervoor een duidelijke reden naar voor wordt geschoven. De vraag rijst dus naar de waarachtigheid van deze datum, te meer verzoekster verklaarde dat ze dit document ontving in augustus 2016 in Albanië, voor ze naar Italië vertrok (notities CGVS, p. 6 en 8). Verzoekster verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud, en herhaalt in haar verzoekschrift, bovendien zelf dat de verzoeningspoging geheel werd geweigerd door de tegenpartij (*ibid.*) zodat er geen reden voorhanden lijkt voor het uitstellen van het attest betreffende de verzoeningspoging. Daarnaast wordt in het attest

melding gemaakt van het feit dat verzoeksters echtgenoot het land heeft verlaten samen met hun minderjarige zoon vanaf het ogenblik van de moord, hetgeen opnieuw in tegenstrijd is met verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook met de door haar voorgelegde documenten. Zij verklaart immers dat haar man kort na de moord werd gearresteerd en vervolgens in 2017 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 16 jaar, dewelke hij momenteel uitzit (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12-13), hetgeen ook wordt ondersteund door de beschikking van het tribunaal uit Albanië (verzoekschrift, stuk 13).

Verder merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op dat verzoeksters verklaringen over wanneer zij het attest verkreeg evenmin stroken met het door haar voorgelegde verzoeningsattest d.d. 5 oktober 2016. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing nog te lezen als volgt: "(...) U beweert namelijk dat u denkt het attest gekregen heeft toen u Albanië verliet, tussen 15 en 16 augustus van een priester (CGVS, p.6, 8). Twee dagen later, op 18 augustus 2016, zou u dan vertrokken zijn uit Albanië (verklaring DVZ d.d. 12/11/2019, vraag 37). Frappant is dan ook vast te stellen dat het document gedateerd is op 5 oktober 2016. Hiermee geconfronteerd herhaalt u slechts dat u weet dat u het in augustus hebt gekregen en verder niet meer naar de datum hebt gekeken (CGVS, p.8). Ten eerste is het louter herhalen van uw verklaring onvoldoende daar ze de tegenstrijdigheid niet verklaart. Bovendien blijkt ook dat het document op 7 oktober 2016 ten kantore van notaris L.(...) H.(...) werd vertaald naar het Frans. Overeenkomstig open internetbronnen, meer bepaalde de Yellowpagesalbania.com, is notaris H.(...) gevestigd te Shköder in Albanië. Ook dient nog opgemerkt te worden dat het document – zo blijkt uit de Franse vertaling - inhoudelijk weergeeft dat een terugkeer van uw zoon naar Albanië problematisch zou zijn, terwijl u beweert Albanië reeds verlaten te hebben op 18 augustus 2016 (CGVS, p.9) dus nadat u het attest naar eigen zeggen van de priester hebt gekregen. De vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met de documenten die u neerlegt ter staving van uw asielmotieven, ondermijnt ten stelligste de algemene geloofwaardigheid van deze asielmotieven. Daarbovenop maakt deze vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van dit document. Het betreft hier geen moeilijkheid met betrekking tot uw vermogen om specifieke data mee te delen, maar gaat daarentegen wel degelijk om het moment wanneer u in het bezit gekomen bent van het document. Er kan dus worden verwacht dat u hierover coherente verklaringen aflegt overeenkomstig de inhoud van het document, hetgeen dus niet het geval is. (...)”

Verzoekster hekelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal weigert deze verwarring in verband te brengen met haar psychische stoornissen. Zij vervolgt dat er inderdaad verwarring is ontstaan over het ogenblik waarop zij het document heeft ontvangen en dat zij, na onderzoek in alle rust en vertrouwen met haar raadsman, de chronologie van elk document heeft overlopen en zo kon achterhalen dat zij het verzoeningsattest heeft ontvangen dankzij haar schoonzus.

De Raad onderstreept dat hoger reeds is komen vast te staan dat uit de door verzoekster voorgelegde psychologische attesten niet blijkt dat haar psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedetailleerde, eenduidige en volwaardige verklaringen af te leggen (*supra*). Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekster gedurende het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verschillende keren werd gevraagd naar wanneer zij het attest verkreeg, waarop zij telkens weer aanstuurde op augustus 2016, op het ogenblik waarop zij Albanië verliet (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6 en 8). Geconfronteerd met de datum van 5 oktober 2016 op het verzoeningsattest, houdt verzoekster vol dat zij weet dat ze het in augustus heeft verkregen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Het is dan ook niet dienstig om in het verzoekschrift deze discrepantie *post factum* te proberen te verklaren door te verwijzen naar psychische problemen.

Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map ‘Landeninformatie’, SRB, “Albanië. Corruptie en (ver)vals(te) documenten” van 13 januari 2012) dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van documenten in verband met bloedwraak, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. In de voorliggende informatie wordt bovendien uitdrukkelijk verwezen naar N. S. (die *in casu* het voorgelegde verzoeningsattest heeft ondertekend) en de organisatie waarvan hij secretaris is als een NGO die op verschillende ogenblikken verwickeld was bij fraude en misbruik bij de aflevering van attesten over bloedwraak (*ibid.*, p. 8). Dit alles maakt dat aan het door verzoekster voorgelegde verzoeningsattest geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

2.3.6.4. Voorts kunnen verzoeksters verklaringen als zou er een moordpoging op haar zoon zijn

gepleegd drie dagen na de begrafenis van het slachtoffer allerminst overtuigen.

Verzoekster verklaart op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij samen met haar schoonzussen en zoon op weg was naar haar schoonbroer toen er, dicht bij hun huis, een witte wagen langs hen reed. Deze wagen zou vervolgens gedraaid zijn, waarop verzoeksters schoonzus zei: *“De zoon”*. Hierna zou verzoekster haar zoon terug naar binnen in hun huis hebben gebracht. Eén van haar schoonzussen zou bewusteloos zijn gevallen en de wagen zou daarna vertrokken zijn (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16-17). Gepeild naar wie de bestuurder was van de witte wagen, geeft verzoekster aan dat zij dit niet weet en geen tijd had *“om onderzoeker te worden”*. Vervolgens gevraagd of zij weet hoeveel mensen in de wagen zaten, antwoordt zij opnieuw dat ze het niet weet, dat alles snel gebeurde en haar schoonzussen er nog bij waren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17). Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat verzoeksters verklaringen en kennis over de vermeende moordpoging bijzonder summier zijn, hetgeen de geloofwaardigheid ervan – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd – wel degelijk relativeert. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog beargumenteert dat alles snel is gebeurd en zij dus niet de mogelijkheid had om te zien wie er in het busje zat, dient te worden opgemerkt dat verzoekster, die tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aangeeft dat zij vergezeld was door haar schoonzussen (*ibid.*), kennelijk ook heeft nagelaten om zich bij haar schoonzussen te informeren over de precieze omstandigheden van het voorval. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie te verzamelen die zijn relaas ondersteunt, *quod non in casu*. Verzoekster kan aldus niet gevolgd worden waar zij in het verzoekschrift benadrukt dat er over de identiteit van de daders geen twijfel bestaat.

Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeksters verklaring waarom zij dit voorval als moordpoging aanziet, niet kan overtuigen. Immers, op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd waarom zij denkt dat het een moordpoging betrof, antwoordt zij: *“Omdat ze normaal voor ons appartement heel traag rijden.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17). Deze vage verklaring die op geen enkele wijze wordt ondersteund door enig begin van bewijs, in combinatie met haar lacuneuze kennis over het vermeende incident, relativeert de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Te meer nu dient te worden vastgesteld dat zij geen klacht heeft ingediend bij de Albanese autoriteiten naar aanleiding van deze vermeende mislukte aanslag (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17). Zo dient in dit verband vooreerst te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren. Een verzoeker om internationale bescherming moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoeksters reden dat zij geen tijd meer had om naar de politie te gaan omdat zij zo snel mogelijk het land wilde uitgaan, kan haar nalaten in dit verband niet vergoelijken en kan niet worden aanvaard als argument dat erop zou kunnen wijzen dat zij zich niet kan beroepen op de bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten (zie ook *infra*). Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij wel de tijd had om naar een priester te gaan die haar zou hebben geholpen om het land te ontvluchten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17), hetgeen haar verklaring als zou zij geheel geen tijd hebben gehad aldus relativeert. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog opmerkt dat het indienen van een klacht bij de politie geen effect zou hebben gehad en de politie al op de hoogte was van het gevaar voor een vendetta, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierna volgt (*infra* punt 2.3.6.6.).

2.3.6.5. Ook verzoeksters verklaringen als zou de zoon van Z. V. haar hebben gezocht in Frankrijk zijn niet geloofwaardig. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Tot slot zijn ook uw verklaringen als zou de zoon van Z.(...) V.(...) u hebben gezocht in Frankrijk weinig aannemelijk. U hebt in Frankrijk namelijk een verzoek om internationale bescherming ingediend hetgeen u geweigerd werd en waartegen u niet in beroep bent gegaan (CGVS, p.18). Wanneer u - na deze weigeringsbeslissing (CGVS, p.19) - met behulp van een tolk uw probleem bespreekt met een advocaat, verneemt u van deze tolk dat de zoon van Z.(...) V.(...) in Frankrijk is (CGVS, p.18). Dit wordt u bevestigd doordat u hem ook zelf zag tijdens de postbedeling in het opvangcentrum (CGVS, p.18). Hoewel u weliswaar beweert dat de man naar Frankrijk is gekomen om u te vermoorden (CGVS, p.18) weet u niet hoe hij u op het spoor gekomen is (CGVS, p.19), heeft hij u niet rechtstreeks benaderd (CGVS, p.19), hebt u zijn aanwezigheid niet aangegeven bij de Franse politie (CGVS, p.19) en hebt u bovendien nagelaten om uw advocaat in kennis te stellen. U bent enkel, twee à drie dagen nadat u hem

hebt gezien, naar uw advocaat gegaan, hebt uw dossier genomen en bent zonder verdere uitleg vertrokken (CGVS, p.19). Dat u nalaat dergelijke essentiële bijkomende informatie te melden aan uw advocaat en aan de Franse asielinstantie is een houding die niet te begrijpen is van een persoon die verzoekt om internationale bescherming. Dat u ter verklaring van uw gedrag stelt dat u in Frankrijk geen papieren meer wilde krijgen aangezien de zoon ook in Frankrijk was (CGVS, p.19) is een argument dat overigens haaks staat op het feit dat u in Frankrijk initieel internationale bescherming zocht die u in Albanië niet zou kunnen krijgen. Dat u bovendien nalaat de Franse politie in kennis te stellen van het feit dat de man die u naar het leven staat in hetzelfde opvangcentrum als u verblijft en u desondanks pas enkele dagen later vertrekt, doet besluiten dat het zelfs weinig waarschijnlijk is dat de man daadwerkelijk in Frankrijk was en ondermijnt de door u geopperde vervolgingsvrees eens te meer. (...)"

Waar verzoekster in het verzoekschrift beargumenteert dat zij weet dat de autoriteiten in Albanië worstelen om bloeddelicten in verband met een bloedwraak te voorkomen en zij vreesde dat dit ook het geval is in Frankrijk waardoor zij, in een overlevingsdrang, zonder nadenken is gevlucht, dient te worden opgemerkt dat verzoekster wel degelijk opnieuw naar haar advocaat ging nadat zij de zoon van Z. V. zou hebben gezien, haar dossier bij haar advocaat ging opvragen en dus de tijd had om deze voorgehouden evolutie met betrekking tot haar problemen bij hem aan te kaarten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18-19). Dat zij dit niet deed en zonder uitleg is vertrokken, ondermijnt dan ook wel degelijk de door haar voorgehouden vrees voor vervolging. Daarenboven is aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land (*in casu* Frankrijk) teneinde er de status van vluchteling te doen erkennen, inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt. Bovendien blijkt uit hetgeen volgt dat geenszins kan worden geconcludeerd dat verzoekster in Albanië geen of onvoldoende bescherming zou kunnen genieten van de aldaar aanwezige autoriteiten (*infra*).

Met het louter herhalen dat zij niets of niemand anders kende en daarom besloot terug te keren naar het klooster in Italië, brengt verzoekster evenmin een valabel argument bij om voormelde vaststellingen en overwegingen te verklaren of te weerleggen.

Voor het overige voert verzoekster geen enkel concreet verweer tegen voormelde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.6. Zelfs zo geloof zou worden gehecht aan de voorgehouden problemen, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze op goede gronden overweegt als volgt: "Hoe dan ook dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen met de familie V.(...) geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. In dit verband verklaarde u weliswaar dat de tegenpartij net gezegd had wraak te willen nemen in bijzijn van agenten waarna een van de agenten zei dat hij huiswaarts diende te gaan en dat u uw zoon moest nemen en zo snel mogelijk weg moest gaan (CGVS, p. 14). Uit deze verklaring kan echter geenszins blijken dat u in Albanië onvoldoende beschermingsmogelijkheden zou hebben. U werd nadien zelfs twee dagen bij u thuis beschermd (CGVS, p. 14). Dat de agenten nadien niet meer bij uw huis zouden hebben gestaan, wil op zich niet zeggen dat afdoende bescherming niet voorhanden zou zijn. Afdoende politiebescherming houdt immers niet in dat u 24 uur op 24 uur een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die u belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd. U hebt echter nagelaten een klacht in te dienen nadat u werd bedreigd met de dood en zoals eerder aangehaald na de moordpoging op uw zoon (CGVS, p. 14, 17). Gevraagd waarom u geen klacht ingediend hebt, stelt u dat het niet ging over klacht indienen maar over uw zoon beschermen en dat de agenten wisten over de bedreigingen (CGVS, p.17). Deze verklaring kan uw nalaten om een klacht in te dienen natuurlijk geenszins verantwoorden in het licht van de beschikbare informatie. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers precies bescherming te krijgen tegen uw belagers en deze van uw zoon. Dat de agenten de bedreiging zelf zouden hebben gehoord, stelt u niet vrij om ook officieel een klacht in te dienen tegen de zoon van Z.(...) V.(...). U heeft echter geen poging ondernomen om elders naar aanleiding van dit incident een klacht in te dienen (CGVS, p. 16). U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de Albanese politie ten aanzien van u onwillig of onkundig zou zijn om bij een eventuele klacht op te treden. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u naar aanleiding van de vermeende bloedwraakdreiging geen klacht zou kunnen indienen.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie.

_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt nochtans, ondanks uw bewering van niet (CGVS, p. 16), dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt.

Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anti-corruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. U hebt zich echter niet verder geïnformeerd naar uw mogelijkheden in Albanië (CGVS, p. 16) en hebt u niet aan een advocaat meegedeeld dat u bedreigd werd (CGVS, p.16). Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was."

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift benadrukt dat zij geen "officiële" klacht heeft ingediend bij de politie omdat de politie zich al bewust was van het gevaar en daarom al maatregelen had genomen om haar en haar zoon te beschermen, zij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud en zij meent dat de bescherming "natuurlijk" gebeurde omdat de politie getuige was van de bedreigingen, beperkt zij zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, waarmee zij evenwel allerminst vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing. Ook de blote bewering dat het de politie was die adviseerde om het land te ontvluchten, kan evenmin overtuigen, gelet op de beschermingsmaatregelen die wel degelijk werden genomen ten aanzien van verzoekster en rekening houdend met het gegeven dat zij naderhand geen officiële klacht ging indienen en bijgevolg de nationale autoriteiten niet de kans bood om haar (bijkomende) bescherming te bieden.

Verzoekster vervolgt in het verzoekschrift dat uit de algemene informatie blijkt dat de juridische instanties corrupt zijn of het kunnen zijn en zij voor de situatie van een "vendetta in Albanië" geen toegang krijgt tot effectieve bescherming in Albanië. Hiertoe citeert zij uit de aan het verzoekschrift gevoegde artikelen: "La justice albanaise malade de la corruption" van DH van 18 juli 2016 (stuk 9), "Corruption and political interference burden Albania's judicial system" van Conseil de l'Europe van 16 januari 2014 (stuk 10), "Albanie: la justice en quête de son honneur perdu" van la-croix.com van 6 juli 2019 (stuk 11) en "Albanie: les enfants maudits" van MarieClaire.fr van 31 december 2020 (stuk 7). Verzoekster slaagt er met dit betoog echter evenmin in om voormelde motieven te ontkrachten. De informatie die zij in dit kader citeert ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voormelde analyse heeft gestoeld. Dat corruptie in Albanië nog een probleem vormt en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreft een gegeven dat in de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering is gesteund uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat kan worden aangenomen dat verzoeker zich bij eventuele (verdere) problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege zijn nationale overheden.

Het voorgaande vindt bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 14 december 2020 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel en
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

2.3.6.7. De vaststelling dat verzoekster, nadat zij Albanië verliet op 18 augustus 2016 gedurende de twee maanden dat zij in Italië heeft verbleven geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9), ondermijnt de

door haar voorgehouden vrees bij terugkeer naar Albanië. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij zich, indien zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie dat er veel Albanezen woonden in Italië (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9) kan niet als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet verantwoorden waarom zij gedurende haar verblijf in Italië heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel die haar verhindert ernaar terug te keren. In dit verband merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien terecht op dat het opmerkelijk is dat verzoekster, na een negatieve beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk, alsnog terugkeert naar Italië waar naar eigen zeggen veel Albanezen verblijven en er gedurende een jaar verbleef om tot rust te komen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10), hetgeen zij ook in het verzoekschrift herneemt. Ook gedurende deze periode van een jaar laat verzoekster na om in Italië een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift benadrukt dat zij in Italië niet in een centrum werd geplaatst in aanwezigheid van andere migranten, dat de priester die haar hielp om te vluchten haar afraadde om in Italië asiel aan te vragen gelet op het aantal Albanezen aldaar en zij op dit punt bepaalde obsessieve gedragingen begint te ontwikkelen waarbij zij tot elke prijs haar identiteit en die van haar zoon probeert te beschermen, slaagt zij er andermaal niet in te overtuigen. Hoewel in het voorgelegd psychologisch attest d.d. 4 december 2019 inderdaad melding wordt gemaakt van het feit dat zij bepaalde obsessieve gedragingen heeft ontwikkeld teneinde haar identiteit en deze van haar zoon te beschermen, zoals het feit dat haar zoon nooit Albanees mag spreken in het openbaar (administratief dossier, map 'Documenten' en verzoekschrift, stuk 4), kan dit gegeven – daargelaten de vaststelling dat uit het psychologisch attest niet kan blijken vanaf welk ogenblik zij dit obsessief gedrag zou hebben ontwikkeld – niet als verschoning worden aanvaard om te verantwoorden waarom zij in Italië geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Te meer daar zij zich er schijnbaar wel veilig genoeg voelde om, ondanks de volgens haar grote aanwezigheid van Albanezen op het grondgebied, er opnieuw een jaar te verblijven na de afwijzing van haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk. Het enkele gegeven dat haar verblijf aldaar niet in het kader van een asielprocedure zou zijn geweest, kan geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen. Dat de priester die haar hielp te vluchten bovendien zou hebben aangeraden om niet in Italië, maar wel in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen vormt een blote *post factum* bewering die zij niet heeft vermeld gedurende haar persoonlijk onderhoud en die aldus na reflectie tot stand is gekomen om haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. In die zin kan deze uiteenzetting dan ook niet tornen aan de motivering in de bestreden beslissing.

Verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus wel degelijk een contraindicatie voor de ernst van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad, in samenhang met de overige motieven, de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar geschetste vrees.

2.3.6.8. Voor het overige herhaalt verzoekster in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt zij in de door haar uiteengezette vluchtmotieven, uit zij blote beweringen, bekritiseert zij en spreekt zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseert zij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.6.9. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) wat betreft verzoeksters verwijzing naar de moord op een in Nederland afgewezen Albanese verzoeker om internationale bescherming die naar Albanië was teruggekeerd, kan worden vastgesteld dat deze informatie de inhoud van de beschikbare landeninformatie niet weerlegt en niet kan besluiten tot de afwezigheid van doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten in Albanië, dat het een resultaatsverbintenis betreft en dat het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen niet betekent dat deze bescherming in het algemeen en in haar geval in het bijzonder niet doeltreffend is en (ii) verzoekster – meermaals gevraagd of zij op de bescherming van de autoriteiten kon rekenen in geval van terugkeer naar Albanië – telkens naast de kwestie antwoordde dat zij in geen geval zal terugkeren,

waarbij zij dus geen concreet element aanbrengt dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.7. De documenten die door verzoekster werden bijgebracht, vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft de psychologische attesten (verzoekschrift, stukken 3-4 en administratief dossier, map 'Documenten') en de artikelen en rapporten aangaande de algemene situatie in Albanië (verzoekschrift, stukken 5-11), kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan in punten 2.3.5. en 2.3.6.6..

Het attest van priester R. R. d.d. 7 januari 2020 (stuk 12 bij het verzoekschrift) kan evenmin volstaan om haar beweerde problemen met de familie van Z. V. alsnog aannemelijk te maken. De brief werd immers ten behoeve van verzoekster opgesteld en vertoont een gesolliciteerd karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Uit niets blijkt immers waarop de opsteller ervan zich heeft gesteund voor de inhoud ervan. De brief kan derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoekster beweerde vervolgingsfeiten. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

De beschikking van het tribunaal in Albanië betreffende verzoeksters echtgenoot (verzoekschrift, stuk 13), bevestigt dat – daargelaten dat het een kopie betreft die eenvoudig door het nodige knip- en plakwerk kan worden gefabriceerd en bijgevolg geen garantie biedt op vlak van authenticiteit – verzoeksters echtgenoot in 2017 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 16 jaar voor moord, hetgeen op zich niet wordt betwist. De beschikking kan evenwel geenszins als bewijs dienen voor de door verzoekster voorgehouden bloedwraak met de familie van Z. V. en haar voorgehouden vrees voor vervolging in dit verband.

Met betrekking tot het verzoeningsattest (administratief dossier, map 'Documenten'), kan eveneens dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan in punt 2.3.6.3.

Wat betreft de overige documenten wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt: "(...) Uw paspoort, identiteitskaart, de identiteitsdocumenten van uw zoon en de documenten met betrekking tot de gezinssamenstelling bevestigen dat jullie identiteit, nationaliteit en band met M.(...) Z.(...) hetgeen door het Commissariaat-generaal niet wordt betwist. De kantenartikelen die u voorlegt staven uw relaas in zoverre dat uw man M.(...) Z.(...) betrokken was bij de moord op Z.(...) V.(...) hetgeen evenmin wordt betwist. Het Franse document inzake uw verzoek om internationale bescherming bevat enkel uw identiteitsgegevens en deze van uw familieleden en wijzigen geenszins bovenstaande vaststellingen."

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende de kennelijke ongegrondheid van het verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET